

Stanislava
Reschová

Rána pana Půlpána

Ilustrovala
Eva Sýkorová-Pekárková

ALBATROS

Rána pana Půlpána

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Stanislava Reschová

Rána pana Půlpána – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ALBATROS

Stanislava Reschová

Rána pana Půlpána

Stanislava Reschová

Rána pana Půlpána

Ilustrovala Eva Sýkorová-Pekárková

ALBATROS

© Stanislava Reschová, 2016

Illustrations © Eva Sýkorová-Pekárková, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04321-0

ISBN e-knihy 978-80-00-04361-6

Pan Půlpán v knihovně

Pan Půlpán měl již za ranního rozbřesku jasno. Dnes navštíví městskou knihovnu. Půjčí si nějaké pěkné čtení – jako pokrm pro duši. Neměl o knize jasnou představu. Vezme tu, co mu padne do oka. Hlavně aby se jednalo o lehčí literaturu. Když byl totiž v knihovně naposledy, padla mu na nohu literatura těžká. Tlustý svazek o mnoha stránkách. Kniha ho vyřadila z pohybu na několik dní.

Pan Půlpán si umínil, že dnes pojme výběr čtiva jinak.

Městská knihovna nebývá dopoledne příliš zaplněná lidmi. Panuje zde klid a příjemné ticho. Vůně

zcela nových knížek se mísí se zvláštním pachem dávno vydaných tiskovin. Mladinká knihovnice sedící za pultem vítá příchozí milým úsměvem.

Pan Půlpán se hned natěšeně vydal mezi regály. Vždycky se mu líbil pohled na vyrovnané knihy v policích. Dokonce sám puntičkářsky zasouval sem tam vyčnívající hřbety knih. Tak to má rád. Tak to má i doma. Nikde se nic nepovaluje, nikde nic ledabyly neleží. Většinou.

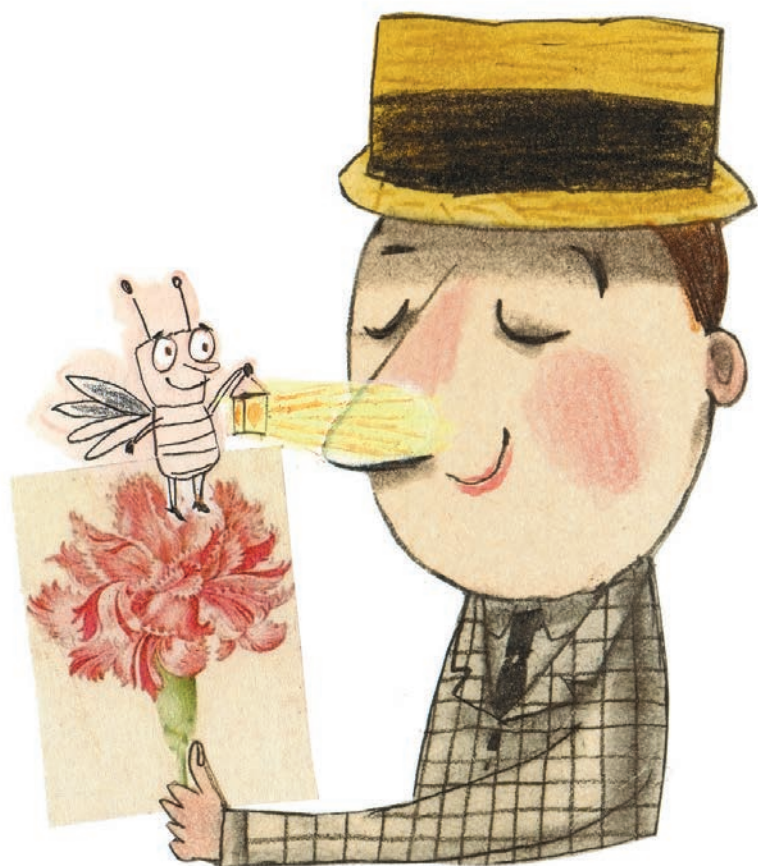
Slečna knihovnice s hlavou skloněnou nad klávesnicí něco pilně zapisovala. Až nenápadné zakašlání ji vytrhlo z práce.

„S čím vám mohu pomoci?“ zeptala se vlídně.

Pan Půlpán žalujícím tónem v hlase pravil: „Já jenom... chci upozornit, že vzadu u okna máte Temno.“

„Tak já vám rozsvítím,“ ochotně se zvedala slečna.

„Ale ne, světla je tam dost!“ mávl rukou pan Půlpán. „Na stolku se vám jen tak povaluje Jirásek. Temno, chápete? Kniha se musí zařadit zpět do police pod písmeno J,“ nakázal přísně.

„Do... police,“ poněkud nevrle a zaskočeně opakovala knihovnice.

Nerada přerušovala práci kvůli takové maličkosti, ale návštěvník vypadal neodbytně. Proto vstala, aby pod přísným dohledem pana Půlpána uložila Jiráskovo Temno, kam patřilo. Pak se vrátila zpět k počítači. Ne však nadlouho.

Otravný pán byl zase zpátky.

„Rád bych věděl, ehm, jestli tady někde máte Broučky?“

Knihovnice uraženě vzhlédla a ostře se ohradila: „No dovolte? U nás je vzorně čisto. Tady žádné broučky nenajdete. Ani jediného pavouka.“

„Ale... ale to je nedorozumění,“ bránil se pan Půlpán. „Já myslím zase knihu. Broučci. Od... od Pivoňky... myslím,“ nejistě dodal.

Slečna knihovnice potlačila úsměv.

„Aha, vy myslíte od Karafiáta Jana, že? Ty samozřejmě máme. Broučci se vám budou jistě líbit. Musíte ovšem jít do dětského oddělení. Hledat v regálu pod písmenem Ká.“

Pan Půlpán se začervenal. Poděkoval a spěchal do dětského oddělení. Tam zastihl malého plačícího chlapčka.

„Copak se ti stalo?“ starostlivě se k němu naklonil pan Půlpán.

„Když... když já ztratil babičku,“ vzlykl chlapec.

Pan Půlpán významně zahrozil vztyčeným ukazo-

váčkem: „Ty, ty, ty. Musím tě pokárat, i když jsi ještě malý. Na knihy se musí dávat pozor. Zvláště na vypůjčené knihy. Nepatří totiž jenom tobě. Jsou majetkem nás všech, čtenářů. A právě kniha Babička patří mezi ty vzácné. Klasická literatura. Napsala ji

Božena Němcová, o které se jistě budeš ve škole učit. A ztratit někde naši slavnou Babičku, to je opravdu špatné.“

Chlapeček moc nechápal, co ten pán povídá. Přestal plakat a hned se bránil: „Ale ta babička je jenom moje!“

„No, no, jen se tak nedurdi. Pokud je kniha v tvém osobním vlastnictví, nemáš ji nosit do veřejné knihovny.“

Rozhovor přerušila jakási paní. Chvatně vběhla mezi police a objala kloučka: „Tady jsi! Pavlíčku, už jsem měla strach, kam ses mi zatoulal.“

„Babičko moje!“ zvolal vroucně chlapeček.

Popadl babičku pevně za ruku a táhl ji pryč z oddělení.

Pan Půlpán se za dvojicí díval s otevřenými ústy. A když se vzpamatoval, s povzdechnutím tiše pronesl: „Šťastná to žena...!“

Pan Půlpán na poli

Dnešní dopoledne stráví pan Půlpán na poli. Tahle myšlenka mu v hlavě kvasila jako okurka v špatně uzavřené láhvi již několik dní. Pan Půlpán byl veskrze městský člověk. Samozřejmě tušil, že česnek, cibule či papriky se nevyrábí v továrně. Jistotu však získá, až sám okusí slasti a starosti zemědělského pracovníka. I fyzická práce bude pro něj novinkou.

Pan Půlpán si vzpomněl na učitele dílen, který při spatření Půlpánovy ptačí budky spráskl ruce. Pronesl tenkrát posmutněle: „Chlapče, vždyť ty máš obě ruce levé!“ Ačkoliv, když to člověk vezme z pohledu

leváka, tedy toho, pro kterého je levá ruka důležitější, nezní to tak špatně. Pravá ruka pracuje pro leváka jako pomocná, stejně jako levá ruka pro praváka. Tím pádem vyřčená slova „Chlapče, vždyť ty máš obě ruce levé!“ by pro leváka znamenala obrovskou pochvalu. Kdyby byl pan Půlpán levák, zaradoval by se z hodnocení svého výrobku. Pravda však je, že je pravák a že jeho ptačí budka opravdu nestála za nic. Vlastně ani dlouho nestála, neboť se vzápětí rozpadla.

Pan Půlpán se na dnešní brigádu těšil. Je přece pracant. Vydrží hodinu, možná i dvě nepřetržitě dělat.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.